

Pro malou Lenku - Nohavica, Jarek

- Ami D7 G G/F# Emi
1. Jak mi tak docházejí síly, já pod jazykem cítím síru,
Ami D7 G
víru, ztrácím víru, a to mě míchá,
Ami D7 G G/F# Emi
minomety reflektorů střílí, jsem malým terčem na bitevním poli,
Ami D7 G
kdekdo mě skolí, a to mě bolí, u srdce píchá.
Ami D7
R: Rána jsou smutnější než večer,
G G/F# Emi
z rozbitého nosu krev mi teče,
Ami D7 G
na čísle 56 109 nikdo to nebere,
Ami D7
rána jsou smutnější než večer,
G G/F# Emi
na hrachu klečet, klečet, klečet,
Ami D7 G
opustil mě můj děd Vševěd a zas je úterek.
Ami D7 G G/F# Emi
Jak se ti vede? No někdy fajn a někdy je to v háji,
Ami D7 G
dva pozounisti z vesnické kutálky pod okny mi hrají:
Ami D7 G Emi Ami D7 G Ami D7 G Emi Ami D7 G
tú tú tú ...
2. Jak říká kamarád Pepa: co po mně chcete, slečno z první řady,
vaše vnady mě nebaví a trochu baví,
sudička moje byla slepá, když mi řekla to, co mi řekla,
píšou mi z pekla, že prý mě zdraví, že prý mě zdraví.
R:
3. Má malá Lenko, co teď děláš, chápej, že čtyři roky, to jsou čtyři roky
a čas pádí a já jsem tady a ty zase jinde,
až umřem, říkej, žes' nás měla, to pro tebe skládáme tyhle sloky,
na hrachu klečíme a hloupě brečíme a světu dáváme kvinde.
R: Rána jsou smutnější než večer,
z rozbitého nosu krev nám teče,
na čísle 56 109 nikdo to nebere,
rána jsou smutnější než večer,
na hrachu klečet, klečet, klečet,
opustil nás náš děd Vševěd a zas je úterek.
Jak se vám vede? No někdy fajn a někdy je to v háji,
dva pozounisti z vesnické kutálky pod okny nám hrají:
tú tú tú ...